

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαν... δρ. 8,—

Ἑτησίαν φρ. χρ. 10,—

Εξαμήνιος... > 4,50

Ἐξαμήνιος > > 5,50

Τρίμηνιος... > 2,50

Τρίμηνιος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκασίου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

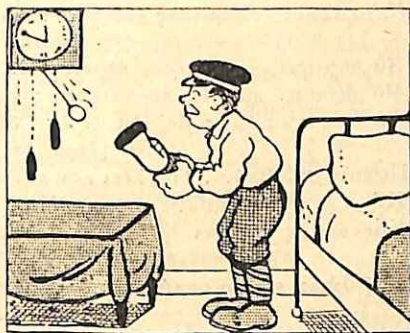
Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

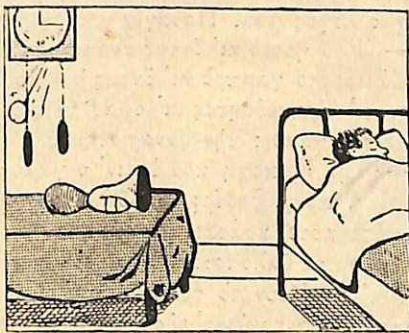
Ἐν Ἀθήναις, 6 Νοεμβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 49

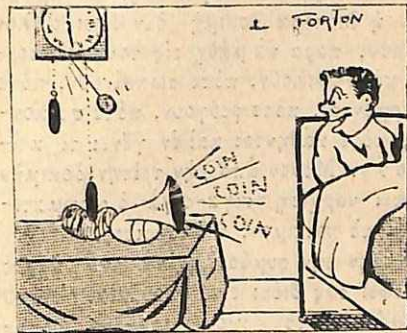
ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ ΕΥΡΥΝΗΤΗΡΙ

Ὁ Σωφρόν: Πρέπει νὰ ξυπνήσω αὐριο στὶς ἑξῆ, Ἀλλὰ ποῦ δὲν ἔχω ξυπνητήρι; Μόνον ἓνα παλαιορόλογο τοῦ τοίχου...

Ἀφίνει τὴν σάλπιγγα τοῦ αὐτοκινήτου εἰς τραπεζί, πέφτει καὶ κοιμάται. Τὸ ρολόγι θμως τοῦ τοίχου δουλεύει, τὸ βρῆδι του κατεβαί-

νει σιγά-σιγά, πέφτει καὶ πιέζει τὴ φύσκα τῆς σάλπιγγος: Τρά! τρά! τρού!... Ὁ σωφρόν ξυπνᾷ ἐντρομος: Εἶνε ἑξῆ!!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΣΤΗ μας οἰκογένεια, ἀπὸ τὸ Ἑξωτερικόν, διὰ νὰ διασκεδάζουσι τώρα τὸν χειμῶνα τὰ παιδιὰ τῆς καὶ οἱ μικροὶ φίλοι τῶν παιδιῶν τῆς, ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ, μεγάλον μπελῶ εἰς τὸ κεφάλι τῆς: νὰ ἰδρῶσι, δηλαδὴ ἓνα θεατράκι ἐρασιτεχνῶν. Μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους τῶν παιδιῶν, θὰ εἶνε οἱ ἐρασιτέχναι. Οἱ ἄλλοι θὰ εἶνε θεαταί. Τὸ δὲ θεατράκι, τὸ ὁποῖον «Θανοίξῃ» μετ' ὀλίγον, δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἓνα σαλονάκι, ποῦ συγκοινωνεῖ διὰ τετραφύλλου θύρας μετὰ τὴν μεγάλην σάλαν τοῦ σπιτιοῦ. Κατεσκευάσθη ἤδη μία αὐλαία ἀπὸ χόνκινον σατέν, ἐπίσης καὶ δύο-τρεῖς σκηνογραφίαι, ἀκόμη καὶ ἓν μικρὸν ὑποβολεῖον διὰ τὸν μικροσκοπικὸν ὑποβολέα τοῦ θιάσου. Ἐδιαλέχθησαν μερικὰ δραματάκια καὶ

μερικὰ κωμωδία καὶ ἤρχισαν αἱ δοκιμαί. Ἀλλὰ τώρα παρουσιάσθη μία ἐξαφνική καὶ μεγάλη δυσκολία: οἱ μικροὶ ἐρασιτέχναι δὲν ἔχουν διδάσκαλον! Καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς μοῦ γράφει ἐκτενὴ ἐπιστολήν, μοῦ ἐκθέτει ὅλα τὰνωτέρω καὶ μ' ἐρωτᾷ πῶς παίζεται ἓνα δραματάκι ἢ μία κωμωδία.

Μετ' ἄλλους λόγους θέλει νὰ τοὺς κάμω ἐγὼ τὸν δάσκαλον ποῦ δὲν ἔχουν καὶ νὰ τοὺς δώσω ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ μακρὰν, τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς ἐδηγίας ποῦ χρειάζονται διὰ νὰ γίνουσι καλοὶ ἡθοποιοί. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μοῦ ζητοῦν τί-τοιον πρᾶγμα. Καὶ ἐπειδὴ ξέρω ὅτι πολλοὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως ἀγαποῦν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν καὶ κάμνουν καὶ τόσον θεατράκια, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἦτο περιττὸν νὰ παντήσω εἰς τὴν ἐπιστολήν δημοσίᾳ. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς παίζεται ἓνα δραματάκι ἢ μία κωμωδία.

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, ἢ νὰ εὐρεθῇ τὸ ἔργον, καὶ δεῦτερον νὰ ὑπάρχουν ἢ νὰ εὐρεθῶσι οἱ ἡθοποιοί. Ὑποθέτω ὅτι τὸ δύσκολον δὲν εἶνε αὐτό. Καὶ ἔργα ὑπάρχουν πολλὰ, καὶ παιδιὰ ἐπίσης ἢ κορίτσια ἱκανὰ νὰ παραστήσουν. Κατόπιν τὸ ἔργον πρέπει νὰ διαβασθῇ εἰς ἐπήκοον τῶν ἡθοποιῶν. Διὰ νὰ ξεύρῃ καθένας καλὰ περὶ τίνος πρόκειται, ποία

εἶνε ἡ ἰδέα τοῦ συγγραφέως καὶ ποία ἡ ὁ ἐστὶς κάθε προσώπου. καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς τοῦ ἔργου. Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ τὸ κάμνετε ὅπως μερικοὶ μεγάλοι ἡθοποιοὶ ποῦ περιορίζονται μόνον εἰς τὸν ρόλον τῶν καὶ ἀγνοοῦν σχεδὸν τὸ ἐπίλοιπον ἔργον. Ἐπειτα πρέπει νὰ ναντιγραφῶν χωριστὰ τὰ μέρη καὶ νὰ μοιρασθῶν εἰς τοὺς ἡθοποιούς πρὸς ἰδιαίτερον μελέτην.

Αὐτὸ τὸ μίσημα δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον. Ποῖος θὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρόσωπον; ποῖος τὸ ἄλλο; Οἱ καταλλήλοτεροι δὲν φαίνονται πάντοτε ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς, καὶ πολλὰκις διὰ νὰ ἰδοῦμεν ἄν ἓνας ρόλος στέκῃ εἰς κάποιον, πρέπει νὰ προχωρήσουν αἱ δοκιμαί. Ὅπως δὴ ποτε, ὁ κανὼν τῆς διανομῆς εἶνε ὁ ἑξῆς: Καθένας νὰ κάμῃ τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔργου. Θὰ ὑπάρχουν ἴσως τυπτώσεις κλίσεων, καὶ ἀντιζηλίας, καὶ ἀπαρτήσεις. Θὰ γίνουσι λάθη καὶ θα γνηθῶν δυσχερέσεις. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπελπίουν, ἀφοῦ γίνωνται καὶ εἰς τὰ θεάτρα τῶν μεγάλων... Ὅλίγη καλὴ θέλησις, ἀμοιβαία ὑποχωρήσεις, καὶ ἡ διανομὴ τῶν ρόλων τελειώνει. Ἀς ὑποθέσωμεν λοιπὸν ὅτι καθένας ἐπῆρε τὸν ρόλον ποῦ τοῦ ταιριάζει. Μένος σου τώρα πρέπει νὰ τὸν δια-

βάση καλὰ, νὰ τὸν ἀποστηθίσῃ. Τὰ λόγια, ξεύρετε, εἶνε τὸ πᾶν. Πρῶτα θὰ μάθῃ κανεὶς τὰ λόγια του, καὶ ἔπειτα θὰ κλονίσῃ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὰ πῇ. Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μελέτην, δὲν πρέπει νὰ χροῶμα τίζῃ. Ὁ χροματισμὸς θὰ γίνῃ κατόπιν, μὲ τὰς πρώτας δοκιμὰς.

Ἀς υποθέσωμεν πάλιν ὅτι ὅλοι ἔμαθαν τὰ λόγια των. Θὰ γίνῃ τώρα ἡ πρώτη δοκιμὴ. Ὁ υποδολεὺς εἶνε εἰς τὴν θέσιν του, ἡ σκηνὴ διαρροῖται περὶ πον ὅπως λέγει τὸ βιβλίον: εἰς τὸ βάθος θύρα, δεξιὰ παράθυρον. Ἐμπρός, ἀρχίζομεν!... Ἀλλὰ διατὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ παριστάνει; Διατὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀπαγγέλλει μὲ στόμφον; Ἀ, ἔχι ἔτσι! Ἄλλο παράστασις καὶ ἄλλο δοκιμὴ. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ἦσυχαι καὶ φρόνιμα, πρέπει νὰ πῇτε τὰ λόγια σας. Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα δοκιμὴ δὲν ἔχει ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ μάθῃ εἰς τοὺς ἡθοποιοὺς πότε ὁμιλοῦν, πότε σιωποῦν, πότε εἰσέρχονται, πότε φεύγουν, πότε στέκονται, πότε κάθονται καὶ ἐν γένει τί κάνουν οὐ ν. Μόνον ἀπὸ τὴν τρίτην δοκιμὴν πρέπει νὰ γίνῃ σιγὰ-σιγὰ ὁ χροματισμὸς, τὸ παίξιμον, ἡ ὑπόκρισις.

Αὐτὴν τὴν συμβουλὴν νὰ τὴν ἔχετε ὑπ' ὄψει σας διότι εἶνε σπουδαία. Ἀφοῦ δοκιμάσετε τὸ ἔργον μίαν-δύο φορές ὅπως σὰς εἶπα, — ἀπλᾶ, διαβαστά, χωρὶς ὑπόκρισιν, — νὰ ἰδῇτε ἔπειτα τί φυσικὰ, τί εὐκόλα θὰ ἡμπορέσετε νὰ υποκριθῆτε. Διότι θὰ ξεύρετε πλέον τελείως τὸ ἔργον, θὰ εἴσθε μὲ σα εἰς τὸν ῥόλον ποὺ παίζετε, καὶ οἱ τόνοι, αἱ ἐκφράσεις τοῦ προσώπου, τὰ κινήματα, οἱ χροματισμοί, θὰ σὰς ἔρχονται, θὰ ἀναβλύζουν πλέον αὐθορμήτως. Εἶνε ἡ λεγόμενη ψυχολογία τοῦ ῥόλου. Ἀμα ξεύρετε τὴν ψυχολογίαν του, θὰ κἀννετε εἰς κάθε στιγμὴν ἐκεῖνον ποὺ πρέπει, εἶνε ἀδύνατον! Ἐκτὸς πλέον ἂν εἶνε φύσει ἀνεπίδεκτοι ὑποκρίσεως.

Γενικῶς τώρα σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῇτε νὰ παίζετε ὅσω τὸ δυνατόν φυσικὰ. Χωρὶς στόμφον, χωρὶς ῥητορικὴν, χωρὶς μεγάλας φωνάς, χωρὶς ὑπερβολικὰς χειρονομίας. Ἡ νέα σχολὴ αὐτὰ τὰ ἔχει καταργήσει, ἀκόμη δὲ καὶ αἱ τραγωδίαί σήμερον παίζονται φυσικώτερα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φυσικότητος, ἀπαιτεῖται καὶ δύναμις, καὶ χάρις, καὶ οὕτως εἰπεῖν πρωτοτυπία, ἕνας ἰδιαιτέρος χαρακτήρ ὑποκρίσεως. Ὅταν εἴπωρῃ κανεὶς νὰ τὰ ἔχῃ καὶ αὐτὰ, εἶνε πλέον μεγάλος ἡθοποιὸς, καλλιτέχνης. Ἐχει τάλαντον σπουδαῖον! Ἀλλ' ὅταν εἶνε κανεὶς παιδὶ καὶ παῖζῃ θεατράκι, δὲν χρειάζεται βέβαια νὰ εἶνε μεγάλος ἡθοποιός! Ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὑποφερτός!...

Δέκα ἕως δεκαπέντε τακτικά καὶ ἐπιμελεῖς δοκιμαὶ ἀρκοῦν διὰ νὰ παιχθῇ ἕνα δραματόν ἢ μίαν κωμωδίαν εἰς τὸ σπῆτι.

Αὐτὰ εἶχον αὖς πῶ. Τὰ ἄλλα πλέον θὰ σὰς τὰ διδάξῃ ἡ πείρα. Ἀλλὰ προσέξτε νὰ μὴ σὰς ἀπορροφήσῃ τὸ ὥραϊον παιγνίδι καὶ παραμελήσετε τὰ μαθήματά σας. Πρῶτα τὰ μαθήματα, ἔπειτα τὰ παιγνίδια καὶ αἱ διασκεδάσεις.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΔΑΙΜΟΝΟΠΕΙΡΑΞΙ

— Πῶς καὶ δὲν ἦσαν προχῆτες στὸ γάμο τοῦ γείτονά σου τ' Ἀποστόλῃ τῆς Ντίνενας, κυρὰ Ρούσιω; ρωτοῦσε ἡ μητέρα μου τὴν Γερωνικόνου τὴν ἀντροῦσα-δέσφην τῆς.

— Δαίμονοπειράξι, ξαδέσφη, τῆς ἀπολογήθηκα. Γὰρ αὐτὸ τὸ γάμο καταράστηκα καὶ τὰ παιδιά μου, ποὺ νὰ μὴ βρῇσι ὁ λόγος μου, Παναγία μου.

— Ἐσὺ ἦσουν κι' ὄντας ἀνάπιασαν τὰ προζύμια στὸ γαμπρὸ κι' ὄντας τὸν ξουρίζαν, κ' ἐτραγοῦδηςες κι' ὅλας πῶς δὲν ἦρθες στὸ γάμο; τὴν ξαναρώτησε.

— Τὴν Κυριακὴν ποὺ ἔγειν' ὁ γάμος, τῆς εἶπε, εἶδες, ξαδέσφη, ποὺ λιανόβρεχε καὶ πότε πότε κράταε. Σηκώθηκα ἀπὸ τὸν ὕπνο τὰ ζαλόπαιδα, βγαίνουν στήν αὐλὴν κι' ἀρχίζουν τὸ τραγοῦδι: «Ἥλιος μὲ βροχὴ, παντρεύοντ' οἱ φτωχοὶ» ἀκούει ἡ Κυραντίνενα. αἱ, μπρὲ μάτια μου!

σὰν νὰ τὴ σούβλισαν μ' ἀναμμένο καρφί. «Μακάρι ποὺ εἴστε σεῖς ἀρχοντάδες, τὰ φωνάζει, κι' ἂν εἴμαστε φτωχοὶ δὲν ἦθαμε νὰ χτυπήσωμε τὴ θύρα σας». Ἐγὼ εἶχα βγῆ ἔξω καὶ τὴν ἀκουσα. «Ἀ! μωρή, τῆς λέω, τὰ παιδιά ξεσυνερίζεσαι;» «Ἀπὸ μεγάλους τὸ ἀκουσαν, μοῦ λέει, καὶ τὸ λέν κι' αὐτὰ.» «Ντροπὴ σου, κακόψυχη, τῆς λέω.» Ντροπὴ σου αὐτὴ, ντροπὴ σου ἐγὼ, τὸ κἀνανα ἕνα γόνα. Ὁ διάβολος μήνα θὰ κἀνάξῃ, μήνα θὰ κλαδέψῃ; Ἐκανε τὸ ἔργον του καὶ μέρα Κυριακὴν κι' ὅλας ποὺ διάβαζ' ἡ Ἐκκλησιὰ. Εἶχα καὶ τὸ ψητὸ ἑτοιμὸν γιὰ τὸ γάμο, φωνάζω τὰ παιδιά μου, καθήσαμεν καὶ τὸ φάγαμεν στὸ σπῆτι. «Μωρ' ἀγλύκατα καὶ κοψόχρονα, τὰ λέω, δὲν ξερετε ποὺ παλαβῶνει ἡ Κυραντίνενα ἄμα τὴν ποῦν φτωγὴ καὶ βγῆκεσαν καὶ τραγοῦδούσεσαν ἔτσι; μὲ κἀνεσαν λάχανα μὲ τὴν γειτονιά. Κυτᾶτε τώρα τὸ γάμο ἀπὸ μακρυὰν. «Δὲ μὰς ἔκαψε πῶς θὰ πειραχθῇ ἡ Κυραντίνενα ἀπ' αὐτὸ ποὺ λέμε ὅλα τὰ παιδιά, μοῦ λέει ὁ μεγαλήτερος, αὐτὴ εἶχε τὴ μύγα στὸ σιάδι» ἀγκυλὰ καλλίτερα μὰς τρώμε ἐδῶ τὸ μασκοψῆμένο ἄρνι μας, στὸ γάμο θὰ μὰς φούσκωναν μὲ τὰ πρᾶσατά σιφάτα καὶ ριγανάτα καὶ τίποτες ψητὲς παλιόγιδες ὅσο γιὰ τὸ χορὸ θὰ τὸν ἀγναντέψωμε ἀπὸ τὸ σπῆτι μας». «Δὲ λὲς κακομοῖρη, τοῦ λέω, πῶς θὰ τὰ ξανασιάσωμε μὲ τοὺς γειτόνους μας, ποὺ πρῶτα βλέπομε τὸ

γείτονα κ' ὕστερα τὸν ἥλιο;» «Νὰ σοῦ πῶ, μάννα, μοῦ λέει ὁ μικρότερος, νὰ ποῦμε τῆς Κυραντίνενας νὰ κἀνῃ πάλι ἄλλο γάμο τοῦ Ἀποστόλῃ τοῦ χειμῶνα γιὰ νὰ τραγοῦδῇσωμε τότε—ἥλιος μὲ χιόνι παντρεύοντ' οἱ ἀρχόντοι». — «Νὰ αὐτὸς εἶνε, μάννα, μοῦ λέει πάλι ὁ μεγαλύτερος, ποὺ λὲν, πῆγε στὸ γάμο καὶ εἶπε: κ' αἱ τοὺς χροῶν οὐ! Δὲν τῆς λὲς ἔτσι, γαντακιώμενε. νὰ φᾶς καὶ ξύλο ἀπὸ τὴν Κυραντίνενα;» Ἐταί γέλασα κ' ἐγὼ, ξαδέσφη, μὲ τὰ παλιόπαιδα καὶ σῶπασα.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

«Γέροντά μου, δὲ μοῦ λὲς σὲ πόσῃν ἄρα Μπορὼ νὰ φτάσω στὴ μεγάλη χώρα;» Κι' ὁ Γέρος σκεπτικὸς τοῦ λέει: Δια- [θάτη,

Νὰ σὲ χαρῶ, περπάτησε, περπάτει...

«Μὰ βέβαια. πῶς θὰ περπατήσω, γέρο! Τὸ διάστημα ὅμως ἀπ' ἐδῶ ὡς ἐκεῖ δὲν [ξέρω!]

— Περπάτησε λοιπόν! Τοῦ λέει καὶ πάλι..

Κι' ὁ ξένος ὁ διαβάτης τὸ κεφάλι Κουνώντας φεύγει μὲ τὸ βημά του [γοργό]

Καὶ λέει: «Ὅσο ρωτάω τέτοιους τόσο [ἀργῶ...

Μ' ἄξαφνα ὁ γέρος κράζει: — «Μεσ' στὴ [χώρα,

Περᾶτή μου, θὰ φτάσεις σὲ μίαν ἄρα..

— Μὰ πῶς τὸ ξέρεις τώρα; πῶς τὸ ξέρεις [γέρο;]

— Πρὶν τὸ περπάτημά σου ἰδῶ, ποῦ νὰν [τὸ ξέρω;

Κρίμα στὴ γνώση σου, διαβάτη, κρίμα! Καθίνας φτάνει ὅπου ποθεῖ, γρήγορα [ἢ ἀργά,

Κατὰ πῶς θέλει τῶν ποδιῶν τὸ βημα: Τρέχα λοιπόν καὶ σὺ, σὰ νιός, γοργά, Κι' ἄμα γράσεις τότες... πῶς σιγὰ!..»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ἐμπρός λοιπόν, Ἑλληνόπουλα! Τὶ κάθεσθε; Μετὰ πέντε-δέκα ἔτη, ἄλλος ἀπὸ σὰς θὰ γίνῃ γεωργός, ἄλλος διδάσκαλος, ἱατρός, δικηγόρος, ναύτης, ἔμπορος κτλ. Ὅλοι ὅμως θὰ γίνετε στρατιῶται. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς στρατιῶτης, δὲν ἀρκεῖ νὰ φορέσῃ στρατιωτικὰ, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ σπαθὶ κοτερό, τουφέκι γερό, κανόνι βαρὺ καὶ καρὰ μὲ γάλο. Ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν, ἂν ἀγαράζετε λαχεῖα τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Ὅταν εἴσθε καλὰ παιδιά καὶ οἱ γονεῖς σας θέλουν νὰ σὰς προσφέρουν κάτι τι, μὴ ξετᾶτε γλυκίσματα ἢ παιγνίδια, ἀλλὰ λαχεῖα τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου πολλά, πολλά. Ἐμπρός λοιπόν, Ἑλληνόπουλα! Κάτω τὰ παιγνίδια. Ζήτω τὸ λαχεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ στόλου!

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

/ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL/

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ἐξῶθεν τοῦ Λίντε, ὅπου σταθμεῖν τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Καμάνιου εἰς τὸ ὁποῖον κούπτονται μετημφισμένοι ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ μικρὸς βασιλεὺς τῆς Ρώμης, καταφθάνουν Ἀυστριακοὶ στρατιῶται ὑπὸ ἑνα ἀστυνόμον καὶ προβαίνουν εἰς ἀνακρίσεις καὶ ἐρεῖνας. Καταζητοῦν τὸν βασιλεῖα τῆς Ρώμης, τὸν ὁποῖον οἱ ἄρπαγες τὸν ἐπρόφθασαν νὰ κρύβουν εἰς ἓν ἐρμάριον τοῦ ἀμαξοποιῶν. Ἀλλ' ἀποροδοκῆτως, τὸ μὲν ἐρμάριον εὐρίσκειται κενόν, ὁ δὲ Καμάνιος, κρατῶν τὸν Βασιλεῖα τῆς Ρώμης, μέσα εἰς τὸν κλωβὸν τῶν θηρίων.

Τὴν ὥραν τῆς ἐρεύνης, εἶχε θραύσει, φαίνεται, ἀπέξω τὸ τοίχωμα τοῦ ἀμαξοποιῶν καὶ ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸ ἐρμάριον τὸν μικρὸν ἐγγλιστον, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν πρὸς τὸ δάσος· ἀλλ' ἰδὼν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἐφύλαττον καὶ ἔξω, ἔτρεξεν εἰς τὸ μόνον καταφύγιον ποῦ τοῦ ἔμενεν: εἰς τὸν κλωβὸν τῶν θηρίων του.

Αἱ τίγρεις, ὁσφραίνονται τὴν τρυφερὰν σάρκα τοῦ παιδίου, ἦσαν ἀνήσυχοι. Οἱ λέοντες ὅμως εἶχον ἐξαπλωθῇ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου των, σχηματίζοντες τρόπον τινα διὰ τοῦ σώματός των ὀχλῶμα.

Ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Κορμᾶς δὲν ἡμπόρεσαν νὰ καταπνίξουν κραυγὴν τρόμου, ὅταν εἶδαν τὸν μικρὸν βασιλεῖα εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ἀνεκραύγασε καὶ ὁ ἀστυνομικός, ἀλλ' αὐτὸς θριαμβευτικῶς.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα, ἀνέκραξε, ὅτι τὸ παιδί ἦταν κρυμμένο ἐν' ἀμαξί!

— Ναι, ἐδρυχθήθον ὁ Καμάνιος· ἀλλὰ δὲν κοπιάζετε νὰ τὸ πάρτε;

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Μέττερνιχ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀνδρας του.

— Ἐμπρός! διέταξε δείχνων τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἐκινήθησαν. Πραγματικῶς ἔπρεπε νὰ ἦσαν τρελοὶ διὰ νὰ ψηφίσουν τὰ ἐξηρηθισμένα ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ φόβου θηρία...

— Ἐμπρός λοιπόν, δειλοὶ! ἐπανέλαβε μὲ θυμὸν ὁ ἀρχηγός των.

Ψιθυροὶ ὑπεδέχθησαν τὴν ὕβριν αὐτὴν. Ὁ ἀστυνόμος ἐνόησε τότε ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐξήκουσεν ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τοῦ ἦτο ἀδύνατον καὶ διέταξεν:

— Ἄν δὲν τολμᾶτε νὰ εἰσελθετε... πυροβολήσατε τοὺς ἀχιστον αὐτὰ τὰ ζῷα... σκοτώσατέ τα!

Καὶ ἔδωκε τὸ πρόσταγμα:

— Ἐπὶ σκοπόν!

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ στρατιῶται τὸν ὑπήκουσαν. Ἀλλ' ἔξαφνα ἐσυλλογίσθη ὅτι μίαν σφαῖρα ἡμποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θηρίων εὐρισκόμενον παι-

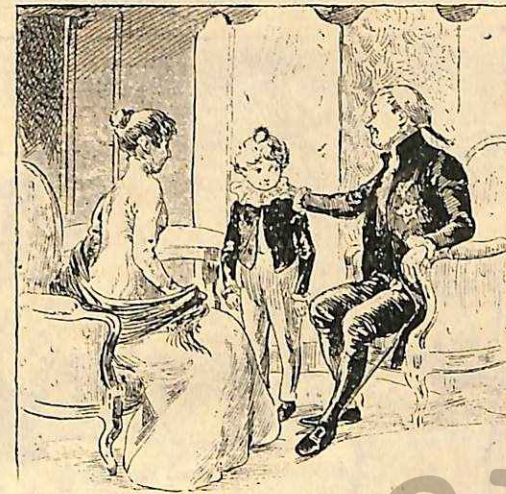
δίον. Ὁρμήσε, καὶ καταβιάζων διὰ τῆς ράβδου τοῦ τὰ ὅπλα τῶν στρατιωτῶν, ἐφώνασε:

— Σταθῆτε! μὴν πυροβολήσετε! (*)

Ἦτο ἀργά. Ἡκούσθη πυροβολισμός, ριφθεὶς ὑπὸ τοῦ βιαστικωτέρου τῶν στρατιωτῶν, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν ἐθίξε κανένα. Ὁ κρότος ὅμως καὶ ἡ ὁρμή τῆς πυρίτιδος ἐξηγγρίωσαν φοβερά τὰ θηρία. Ἡ τίγρις τῆς Βεγγάλης, ἐρρωθεῖσα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ὡς γάτα, ἡ ὁποία θέλει νὰ συλλάβῃ ποντικόν, ἤτοιμάζετο νὰ ὀρμήσῃ, κατὰ τοῦ παιδίου. Ἀλλ' ὁ Καμάνιος ἐπρόσχε.

— Ἐδῶ, Νέμεε! ἀνέκραξε μὲ φρίσσουσιν φωνήν.

Ὁ πιστὸς λέων ἀνεπήδησε βρυχώμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυρίου του καὶ τῆς τίγριος. Φοβερά πάλιν συνήρθη τότε εἰς τὸ

«Ἐννόησε, ἀνθρωπάκο μου!...»

ἡμίως τοῦ κλωβοῦ μετὰ τῶν δύο θηρίων, ἐνῶ αἱ λεοπαρδάλεις ἐξηκολούθουν νὰ ταράσσωνται, μόλις συγκατοῦμενοι ὑπὸ τοῦ μαστιγίου τοῦ δαμαστού.

Οἱ στρατιῶται ἐροθήθησαν μὴν ἐξέλθουν τὰ θηρία ἀπὸ τῶν κλωβῶν καὶ ἐσπευσαν νὰ κλείσουν τὴν σιδηρὰν θύραν ἐπὶ τῆς προμερᾶς αὐτῆς σιγῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήρτησαν δύο ἄλλοι πυροβολισμοὶ καὶ δύο ἀπὸ τοὺς Ἀυστριακοὺς ἔπεσαν νεκροί.

Ὁ ἀστυνόμος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἕνα πελώριον ὄγκον ἐπερχόμενον ἐναντίον των.

Ἦτο ὁ Τόμπυ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ Τιάρκος καὶ ὁ συνταγματάρχης. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κινητοῦ ἐκείνου φρουρίου ἐξηκολούθουν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, καταληρθεῖντες ὑπὸ πανικοῦ, ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸν δρόμον.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς φθάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ἤτοιμάζετο νὰ πρέξῃ, μίαν σφαῖρα, ἐξελλοῦσα ἀπὸ τὸ δεύτερον

πιστόλι τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ, τὸν ἐρριψεν ἄπνον.

Οἱ συνωμοτὰι ἀπέμεινον κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἀλλὰ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὸν κλωβόν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΤΕΡΝΙΧ

Ἀφίσταμεν τοὺς κατοίκους τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Σαιμπρὺν κατ' ἡν στιγμὴν ὁ μικρὸς Ναπολεὼν Κορμᾶς, κρατούμενος ἐκ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῆς Λευκοθέας, ἀντὶ τῆς κυρίας Μαρσάν, ἐπέστρεφεν ἀντὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἡ τολμῆρά ἀντικατάστασις, ἡ ἐπιτευχθεῖσα ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν δὲν ἡμποροῦσε βέβαια νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐχειρίασθησαν ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις καὶ συμπτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐβρόχθησαν τοὺς συνωμοτὰς. Ἀλλὰ μόλις ὁ υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου θὰ εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ ζωντὸν φῶς τῶν προφυλαίων, ἡ κυρία Μοντεσκιού καὶ οἱ λοιποὶ αὐλικοὶ θὰ ἐδλεπαν ἀφεύκτως ὅτι τὸ παιδί ἐκεῖνο δὲν ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ ἐδράδυναν νὰ νακαλύψουν τὸ πῶμα τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσῃ ὁ Κορμᾶς, καθὼς καὶ τὴν κυρίαν Μαρσάν δεμένην καὶ φεμωμένην εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ροβινσώνας. Ἡ αἰφνιδία τέλος ἐξαράνισις τοῦ Τιαρκὸς θανεστάτονε κατ' ἀνάγκην τοὺς φύλακας τοῦ μικροῦ βασιλέως.

Μετ' αὐτὰ, ἂν εἰσελθωμεν, πρεῖς ἡμέρας ὅλας μετὰ τὴν ἀρπαγὴν, εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Φραγκίσκου Β', θὰ εὐρωμεν τὴν μεγαλήτεραν ἡσυχίαν. Ἡ συνήθης ζωὴ ἐξακολουθεῖ, ὡς νὰ μὴ συνέβη ἀπολύτως τίποτε. Ὁ κλωβὸν ἀναγγέλλει τὰ γεύματα, οἱ σκοποὶ ἀλλάζουν τὰς ὥρισμένας ὥρας, ἡ κυρία Μοντεσκιού κἀννεὶ τὸν τακτικὸν τῆς περιπάτου εἰς τὴν ταράτσαν καὶ ὁ κ. Μέττερνιχ ἔρχεται εἰς τὰς ἐνδεκα καὶ εἰς τὰς ὀκτώ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐγγόνου τοῦ κυρίου του.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν κυκλοφορεῖ εἰς τὸ ἀνάκτορον ἡ εἰδήσις, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἀδιαθέτῃ ἀλλ' ἐλαφρότατα, ἀφοῦ δὲν ἐκλήθη καὶ ὁ ἰατρός τῆς Αὐλῆς· μένον ποῦ δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὰς δωματίων του.

Ἡ ἀποῦσία τοῦ Τιαρκὸς ἐδικαιολογήθη δι' ἐμπιστευτικῆς ἀποστολῆς ἀνατεθείσης τάχα εἰς τὸν πρόην γιδαμαζῆν ὁ νεκρὸς στρατιῶτης ἦτο κάποιος μεθυσμένος, ὁ ὁποῖος εἶχε πείσει ἐπὶ τῆς ἰδίας του ἐφοδολογίας, ἡ δὲ κυρία Μαρσάν ἐγείνε θυμὰ ἀπρὸς ἐξίας, καταρρυκλήσασα κατὰ λάθος εἰς τὴν τρύπαν τοῦ ὑπογείου.

Οὕτως ἐξηγήθησαν ἐπὶ σήμερος τὰ διάφορα συμβάντα, τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 389.

ναστάτονον τὸ ἀνάγκτορον καὶ τὰ ὅποια οὕτω παρήλθον σχεδὸν ἀπαράτηρα. Οἱ ὀλίγοι μεμνημένοι ἐτήρησαν ἀκράν σιγὴν καὶ κανεὶς ἐξω δὲν ἔμαθε τίποτε περὶ τῆς συνωμοσίας. Ὁρισμένως ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου ἔδωσε καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δαίγμα τῆς ἐγνωσμένης καὶ παροιμιώδους ὑποταγῆς τοῦ καὶ πειθαρχίας...

Ἄς διηγηθῶμεν τώρα τί συνέβη εἰς τὸ Σαμπρὺν ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ ἀφίσταμεν διὰ νὰ παρακολουθῶμεν τὴν φυγὴν τοῦ συνταγματάρχου ἀπαχόντος τὴν πολυτίμον λείαν του.

Δυστυχὴς μητέρα!

Μόλις ἔφθασαν ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ πάρκου εἰς τὸ φῶς τοῦ ἀνακτόρου, ἡ κυρία Μοντεσκιὺ ἐφρίκασε διακρίνασα μίαν σιλουέταν, ἡ ὁποία δὲν τῇ ἦτο δίσλου γινωστή.

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐβάδιζεν ἐκεῖ ἐμπρός της, δὲν ἦτο ἡ κυρία Μαρσάν! Ὅσον καὶ ἂν ἐφορούσε τὸ φουστάνι καὶ τὸ δαντελλωτὸν καπέλλον τῆς βοηθοῦ τῆς παιδαγωγοῦ, ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὁμῆως ὅτι δὲν ἦτο αὐτὴ πού ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν μικρὸν Βασίλειον.

Τὸ ἐλαφρὸν καὶ κομψὸν βάδισμά της δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ κούνημα τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς πού ἐπερπατοῦσε σὰν τὴν πάπια, οὔτε τὸ λεπτόν της ἀνάστημα παρυσίαζε τὸν τετράγωνον κορμὸν τῆς ἄλλης.

Ἡ κυρία Μοντεσκιὺ ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγμὴν ὅτι πιθανὸν ἦ ἡμικρανία της νὰ τὴν ἐζόλισε τόσο, ὥστε θὰ ἔβλεπεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα διὰ νὰ προσπεράσῃ τὴν κυρίαν Μαρσάν καὶ νὰ τὴν κυτάξῃ κατὰ πρόσωπον.

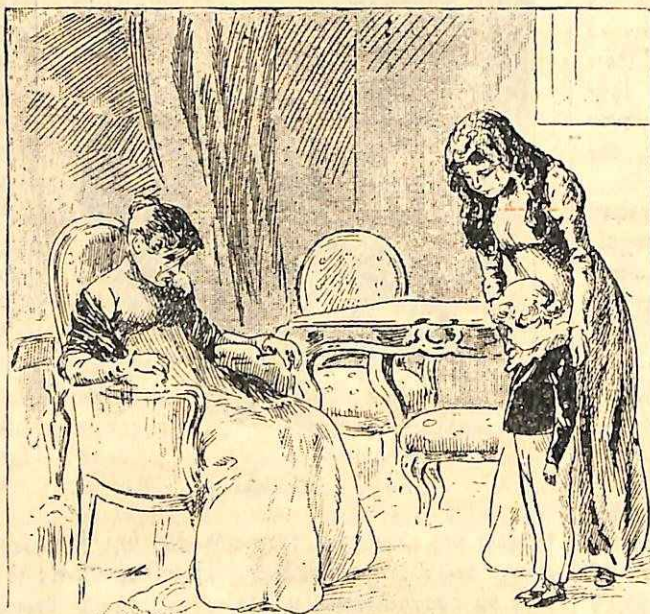
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ἡ παιδαγωγὸς ἐξέβαλε κραυγὴν, τὴν ὁποίαν ἀμέσως κατέπνιξεν. Εἶχαν ἰδῆ ὅτι ὄχι μόνον ἡ ὑποπτος ἐκείνη γυναῖκα δὲν ἦτο ἡ κυρία Μαρσάν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ παιδί πού ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι δὲν ἦτο ὁ Βασίλειος τῆς Ρώμης!

Ἡ κυρία Μοντεσκιὺ ἦτο πολὺ φρόνιμη γυναῖκα καὶ ἔγινε νὰ κρατῇ καλὰ τὸν ἑαυτὸν της. Συνεθισμένη ἀπὸ τὴν αὐλικὴν ζωὴν νὰ κυρτῇ πάντοτε τὰ αἰσθηματὰ της, διήλθεν ἀπαθὴς καὶ ἥρεμος πρὸ τῶν θεραπόντων, οἱ ὅποιοι ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς τὸ βάθος τοῦ προθαλάμου, καὶ εὔρε τὴν δύναμιν νὰ ἀναβῇ μὲ τρέμοντας πόδας τὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

Μόλις εὗρεθῃ ἐκεῖ, ἐπῆρε τὸν ψευδοβασίλειον ἀπὸ τὸ χέρι, ἐνευσεν εἰς τὴν Λευκοθέαν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἀφ' οὗ ἐδῆλωσεν εἰς ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν ὅτι δὲν ἐχρειάζετο κανένα μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος ὅπου εὕρισκετο καὶ ἔπειτα κατέπενεν εἰς μίαν πολυθρόναν, καταβεβλημένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως.

Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνη, κυττάζουσα τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν υἱὸν της, οἱ ὅποιοι, ὄρθιοι πρὸ αὐτῆς ὡς κατὰ δικὸν βλέποντες ὅτι ἡ τρομερὰ στιγμὴ εἶχε φθάσῃ, ἐπερίμεναν ὡχρὸι καὶ ἀκίνητοι τὸ συμβεβημένον.

Ἡ Λευκοθέα ἔτρεψε σύσσωμη, σφιγγούσα ἐπάνω της τὸν μικρὸν Ναπολέοντα, διὰ τὸν ὅποιον ἐφοβέτο· ἀλλὰ καὶ ὁ μικρός, ἂν καὶ μὴ ἐννοῶν ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, εἶχε φοβηθῇ βλέ-

«Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνη...» (Σελ. 400, στ. 6'.)

πων τόσον ἡλλοιωμένον τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας του.

Ἐπὶ τέλους ἡ κυρία Μοντεσκιὺ ἤμυρσε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ποιὸς τὸν ἐκλείψε; ἠρώτησε μὲ ἀσθενὴ φωνήν.

— Φίλος! ἀπεκρίθη ἡ Λευκοθέα.

— Ἐπειτα;... Πῆγέ μου τα ὅλα, θέλω νὰ ξεύρω.

— Κυρία, ἀπεκρίθη μὲ θάρρος ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου, εἰσθε Γαλλίς ὅπως καὶ ἐμεῖς, ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὅπως καὶ ἐμεῖς. Ἀγνοεῖτε βέβαια, ἀφ' οὗτου εἰσθε κλεισμένη εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι, ὅτι ὅλος ὁ λαὸς ἀποζητεῖ τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος καὶ ὅτι ὁ ἐξόριστος τῆς Ἑλλάδος ἐδῆλωσεν ὅτι θὰ ἐπρωτιμοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ νεκρὸν παρὰ Λύστριακὸν πρίγκηπα. Τότε οἱ πιστοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος ἔκαναν συνωμοσίαν ν' ἀρπάσουν ἀπὸ ἐδῶ τὸν Ἀετιδέα.

Ἡ συνωμοσία αὕτη ἐπέτυχε ἀφ' οὗ μᾶς βλέπετε ἐμπρὸς σας, τὸ δυστυχισμένον παιδί μου καὶ ἐμεῖ. Τώρα κάμετέ μας ὅ, τι θέλετε!

Εἰς τὴν ὑπερήφανον αὐτὴν γλῶσσαν, ἡ κυρία Μοντεσκιὺ ἤσθάνθη δάκρυα ἀναρχόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἡ ὑπέροχος ἀφωσιώσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐθυσίαζεν αὐτὸν τὸν υἱὸν της εἰς τὸν βωμὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἰδέας, τὴν συνεκίνησε παραδοξίως.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ παλαιὰ μου συνδρομητὴς καὶ ἀγαπητὴ φίλος, Ἑλληνόπαις, ἀνθυποφαρμακοποιὸς τώρα, μοῦ στέλλει ἀπὸ τὴν Λάρισαν τὴν κατωτέρα ὥραιαν καὶ συγκινητικὴν ἐπιστολήν. Σ. τ. Δ.].

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

Δέκα χρόνια. Σὰν νῆταν χρός μου φαίνεται. Μικρὸ παιδάκι τότε, μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου. Δὲν ξέρω καὶ γὰρ πῶς ἔτυχε νὰ ἰδῶ ἕνα φυλλάδιό σου στὸ ταχυδρομεῖο τῆς πατρίδος μου. Τὸ πῆρα, τὸ διάβασα μὲ δὺο-πέντε φορές. Τὸ ρούφηξα μὲ πῶς νὰ σοῦ πῶ. Μπα, σκεπτόμουν, νὰ μὴν ξέρω ὡς τώρα πῶς ὑπάρχει ἕνας τέτοιος θησαυρός. Ἀμέσως μὲ καὶ δὺο στὸν καὶ μὲν τὸν μπαμπά, — ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύῃ τὴν ψυχὴν του, — ἐπὶ δραχμὰς σὲ μὴν συστημένη ἐπιστολή, καὶ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1901 ἐλάβανα τὸ πρῶτό σου φυλλάδιον. Πομπωδῶς, θυμῶμαι, πέρασα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν πλατεῖα βασιλῶνάς σε στὸ χέρι! Μὲ τί καμὰρι ἔδλεπα ἀπ' ἐξω τυπωμένο τὸ ὄνομα μου! Μὲ τὰ μούτρα στὸ διάβασμά

σου ἔπεσα. Δὲν σ' ἐχόρταινα. Ἡ-θελα ὅλα νὰ τὰ κάμω. Καὶ καλὰ καὶ σῶναι νὰ λύσω ὅλας τὰς Ἀσκήσεις. Τὴν ἄλλη μέρα σοῦ ζήτησα ἐγκρισιν ψευδώνυμου, λυσόχαρτα καὶ ἄλλας πληροφορίας σχετικὰς. Εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμούς, ἂν καὶ ἀρχαίως, ἤθελα νὰ ἀνακατεθῶ. Θυμῶμαι ὅταν κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐκνευριστικὴν μελέτη τοῦ σχολείου σ' ἔπαιρνα. Ὡ! τί πνευματικὴ ἀνακούφισις αἰσθανόμουν. Ἐπειτα ἡ ἀλληλογραφία, τὰ «Μικρὰ Μυστικά». Τὶ ἀναμνήσεις Θεέ μου, τί ἀναμνήσεις! Νά, τὰχ'ω μὲρσά μου. Θὰ εἶνε ἐπάνω ἀπὸ 100 τετράδια. Πρῶτο — πρῶτο τοῦ «Ἐρυθροῦ Νέφους» — τοῦ γνωστοῦ σήμε-ρα λογίου κ. Ρ. Παρίση — ὕστερα — τί θλίβερά σύμπτωσις — τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὸ σπιντοῦ τοῦ «Λοξία» ἢ «Ἀρχικαλαμπουριστοῦ», τὸ γιομάτο μελαγχολία καὶ ἀπαγορεύει τοῦ «Πη-

νοῦ τῆς Ἑρήμου» καὶ τὸ εὐγενικὸ τῆς «Θεσσαλικῆς Ἀχτίδας». Καὶ τὰ τρία σήμε-ρα — καὶ μὲν παιδί — δὲν ὑπάρχουν. Νά, ὕστερα τοῦ «Κεντρίου» μὲ τὰς εὐμορφὰς γελοιογραφίας. Νά, τόσα καὶ τόσα ἄλλα. Μὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς συνέπεσε μετὰ ταῦτα νὰ γνωρισθῶ καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, σὰν μασσῶναι φαίνονται!

Δέκα χρόνια! Πῶς πέρασαν! Σὰν νῆταν χρός μου φαίνεται. Τὶ ἀναμνήσεις, πόσα ὄνειρα! Πῶς ἐσκορπίστηκαν ἀπὸ τὴν σκληρὴν πραγματικότητα. Τότε παιδάκι, μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου, τώρα ἀξιωματικὸς, μὲ ὀλίγα δικαιώματα καὶ μὲ πολλὰ-πολλὰ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις. Δέκα χρόνια! Θὰ εἶμαι πιστεύω ὁ παλαιότερος συνδρομητὴς σου. Γιατὶ δὲν ἔχω τὰς ιδέας μερικῶν μικρομεγάλων, οἱ ὅποιοι μὲν πᾶν νὰ ἰδρῶ-

νὴ τὸ μουστάκι τους, δὲν θεωροῦν τὴν Διάπλασι κατὰλληλη γιὰ τὴν ἡλικία τους. Τὶ λόγος! Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι θὰ σὲ διαβάξω καὶ μαζὺ μὲ τὰ... παιδιὰ μου, ἐάν ποτε ἀποκτήσω, διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶσαι τὸ μόνον περιοδικὸν κατὰλληλον γιὰ κάθε ἡλικίαν. Καὶ πῶς ἄλλως τε νὰ σὲ ἀφίσω, ἀφ' οὗ ἂν κατάρθω καὶ γὰρ νὰ γράψω ἔργα δικὰ μου, τὸ προσὸν τοῦτο διαβά-ζωντάς σε τὸ ἀπέκτησα.

Δέκα χρόνια! Συνυμνῶς στὸ γραφεῖο πάλι ἐσένα κρατῶ ὅτ' ἔχεις μου. Μόνη συντροφιά στήν μοναξιά μου. Ἐξω βρέχει. Ἡ μονότονη βροχὴ τῆς Λαρίσης. Μπροστὰ στὸ μελαγχολικὸ φῶς τῆς λάμπας μου περνοῦν σὰν σκιές, σὰν πεταλοῦδες αἱ παιδικές μου ἀναμνήσεις. Σὰν πεταλοῦδες, πού στὸ φῶς τῆς λάμπας καίγονται τὰ φτερά τους.

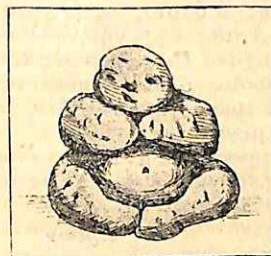
Ἀπόψε εἶμαι ἐφημερεύων εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Πόσες εὐθύνες, πόσες ὑποχρεώσεις! Ὅλο τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον νὰ εἶνε ἐπάνω σου. Νὰ διδῇς διαταγὰς γιὰ νὰ εἶσαι φτιασμένος γι' αὐτὴ τὴν δουλειά. Εἰς τ' αὐτιά μου φθάνουν ἀπὸ τὸν παρακείμενον θάλαμον οἱ λυγμοὶ μητέρας καὶ ἀδελφῆς, πού παρακολουθοῦν τὸ ξυψύχισμα τοῦ προσφιλοῦς των. Ἀῦριο μὲν γαλανόλευκη θὰ σκεπάσῃ τὸν σαρὸν τοῦ στρατιώτου. Κλαίω καὶ γὰρ στὸ γραφεῖο μόνος μου, γιατί μπροστὰ στοὺς ἄλλους πρέπει νὰ φαίνομαι ἀπαθὴς, χωρὶς καρδιά...

Δέκα χρόνια, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις πῶς πέρασαν. Ἰπῆρες ἀλήθεια ἕνα κομμάτι, ἕνα κομμάτι ἀπ' αὐτὴ τὴν ζωὴ μου.

Σὲ ἀσπάζομαι
ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

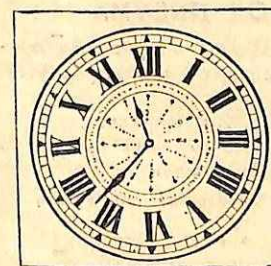
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πατατένιος Βούδδας

Αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει τόσο μ' ἕνα Βούδδα, δὲν εἶνε παρὰ... μὴν μεγάλη πατάτα, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ ἕνα βελγικὸν κτήμα καὶ ἐφωτογραφήθη χωρὶς καμμίαν προπαρασκευήν. Εἶνε ἀπὸ τὰ περίεργα τοῦ φυτικῶν βασιλείου, ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως, τῶν ὁποίων δαίγματα ἐδημοσιεύθησαν ἤδη πολλάκις εἰς αὐτὴν τὴν στήλην.

Παγκόσμιον ὥρολόγιον

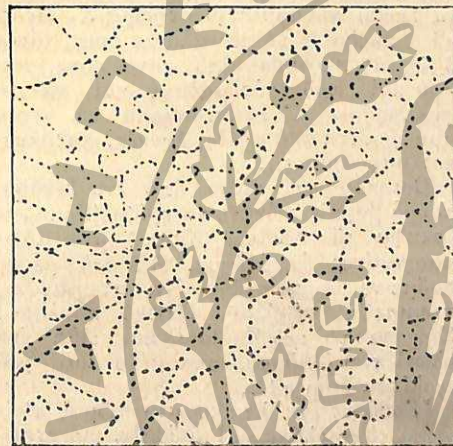
Ὁ διοικητὴς τοῦ Παναμᾶ ἔχει ἕν ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον δεικνύει συγχρόνως τὴν ὥραν τῆς πόλεως του καὶ τὴν ὥραν τῶν κυριωτέρων πρωτευουσῶν τοῦ κόσμου. Ὁ μηχανισμὸς του εἶνε ἀπλοῦς καὶ εὐφύσματος: Ἐνθ' οἱ τακτικοὶ δείκται στρεφόμενοι σημειώνουν τὴν ὥραν τοῦ Παναμᾶ, στρέφεται καὶ μὴ ἐσωτερικὴ κυκλικὴ πλάξ, τὰ δὲ βέλη, τὰ ὁποῖα φέρει, σημειοῦν τὴν ὥραν τῶν ἄλλων πόλεων. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν π. χ. εἰς τὸν Παναμᾶ ἔχουν δώδεκα παρὰ εἴκοσι εἰς τὸ Παρίσι ἔχουν δώδεκα ἀκριβῶς, εἰς τὴν Βιέννην μίαν ὥραν εἰς τὴν Πετρούπολιν δύο, κτλ.

Παῖδι με προδοσίδα

Εἰς τὸ Ντουαί τῆς Γαλλίας ἐγεννήθη ἕνα σκῆτος ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον, ἀντὶ σπύματος καὶ μύτης, ἔχει μίαν μικρὰν προδοσίδα ἐλέφαντος. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν ἐγένετο ἀπὸ φωτογραφίαν τοῦ περιέργου «φαινομένου».

Παίγνιον

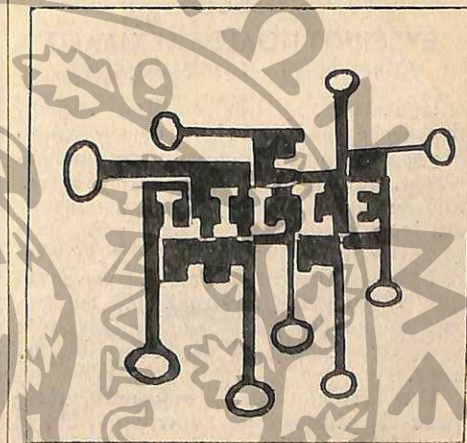

Ἐάν δυναμώσετε μόνον τὰς ἀναγκαίας γραμμὰς αὐτοῦ τοῦ σχεδίου — ἡ ἂν σβύσετε ὁλοθρόνον τὰς περιττάς, — θὰ σχηματισθῇ ἡ κατατομή ἐνός κυρίου μὲ ἡμίψηλον καὶ μὲ πῖπαν. (Ὁμοῖον παίγνιον ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰμφορεῖτε νὰ βοηθῇτε.)

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-

θήνας, τὰς Ἑπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορε νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον ὁλοτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῶμενον δι' ἐν ἑ-τος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 47ου φυλλαδίου

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἐν-νέα κλειδιά διὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ λέξις LILLE.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραλείπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-ρουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθινοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

18α τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Κεφ Β

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ;

Είμαι ἄρρωστος... Τ' αὐτιά μου βουί-
ζουν σάν νὰ βουίξῃ ὁλόκληρο κοπάδι
ἀπὸ μέλισσες... Τὸ κεφάλι μου πάει νὰ
πάσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ πονοκέφαλο...
"Ὅλα" τὰ πράγματα ἔχουν στήσῃ μπρὸς
στὰ μάτια μου ἓνα ἀλλόκοτο χορδ...
Καίγομαι ἀπὸ τὸν πυρετό... Ἀφοῦ εἶμαι
ἄρρωστος, γιατί δὲν ἔρχεται ἡ γιαγιά
μου; "Ἀλλες φορές π' ἄρρωσταίνα ἐρ-
χότανε καὶ καθότανε κοντὰ στὸ προσ-
κεφάλι μου καὶ μοῦλεγε χίλια πράγματα.
Τὸ γλυκὸ πρόσωπό της μὲ τὰ κάτασπρα
σὰν χιόνι μαλλιά της μοῦδινε μία ἀνα-
κούφιση. Μὲ τὸ μαλακὸ της σὰν βαμβά-
κι χέρι μοῦ χάιδνε ἀπαλά-ἀπαλά τὸ
πρόσωπο καὶ μὲ τὴ γλυκεῖα γεροντικὴ
φωνὴ της μοῦλεγε:

— Μὴ στενωροῦσαι, παιδί μου, καὶ
αὐτὸ θὰ περῶσῃ, θὰ γίνῃς καλά. Ἔχε
τὴν ἐλπίδα σου στὴ Παναγία.

Κι' ὅλο μὲ χάιδνε... Κι' ὅσῃρα μοῦ-
λεγε ἓνα σωρὸ ἱστορίες, πότε φανταστι-
κές, μὲ νεοαῖδες καὶ μὲ πύργους, καὶ
πότε ἀληθινὲς παρμένες ἀπ' τὴ περα-
σμένη τῇ ζωῇ της. — Πῶς δὲν ἦλθε λοι-
πὸν τώρα ἡ γιαγιά ἀφοῦ εἶμαι ἄρρω-
στος; Ποῦ εἶνε;

Κοιμάται ἡ καίμενη τὸν αἰῶνίό της
ὑπνο... Κοιμάται κι' ἐπάνω στὸ σπιτάκι
— τάφο της μύρια λουλουδία ἀνθίζουν...
Κοιμάται, καὶ στὸν ὄντο της ἔμαθε πῶς
ἄρρωσθησα, καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεό, ὅπως
καὶ πρῶτα, νὰ μὲ κἀνὴ καλά.

Ἐξόριστος Βασιλῆς

ΕΥΞΕΙΝΟΥΠΟΛΙΣ—ΑΓΧΙΑΛΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 394]

Πρόκειται περὶ τῶν μεγάλων ἐκείνων
συμφορῶν ποὺ μέσα εἰς στιγμὴν κατα-
στρέφουν περιουσίας καὶ ἀρχοντικὰ δλό-
κληρα, μαζὺ μὲ καλύβια καὶ φτωχόσπιτα
ποῦ καταρρίπτονται μεγαλεῖα καὶ γόητρα,
καὶ ἰσοπεδώνουν τὰς κορυφὰς τῶν ὑπε-
ρηφάνων μὲ τὰς πέτρνας τῶν ταπεινῶν.
ποῦ ἀφομοιώνουν μέσα εἰς τὸ χωνευτή-
ριον τῆς θλίψεως κάθε σκληρότητα ψυ-
χῆς καὶ καρδίας, καὶ ὅλας τὰς ζωτανὰς
υπάρξεις, ἀκόμη καὶ τὰς πλέον ἀντιθέ-
τους.

Πάν ὅ,τι κἀνουν ἡ συμφορὲς αὐτὲς
μέσα εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμὴν, δὲν τὸ
κατορθώνουν οἱ προαιώνιοι πόθοι καὶ
ὅλα τὰ ἀνθρώπινα μέσα τῶν σοσιαλιστῶν
καὶ ἀναρχικῶν καὶ τῶν τοιοῦτων ὄλων!
Καὶ μέσα εἰς ἓνα σπιτάκι, ποῦ δὲν
διαφέρει διόλου ἀπὸ τὸ διπλανό του, ὅτε
κατὰ τὸ μέγεθος, οὔτε κατὰ τὸ σχέ-
διον, οὔτε κατὰ τὸ κτίσιμο καὶ τὸ ὕψι-
όν του ἐν γένει, χωρεῖ σήμερον καὶ ζῇ
ὁ πρῶτος ἀρχοντας Εὐξεινουπόλεως, ὁ-
πως καὶ ὁ παραπλεύρως του γείτονας
πρῶτος καὶ νῦν μπαλωματίας.

Βλέπει ὅμως κανεὶς μέσα εἰς τὴν ἐξου-
τελιστικὴν αὐτὴν ἀφομοίωσιν τοῦ πτω-
χικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος καὶ τὴν μοι-
ραίαν ἰσοπέδωσιν τῆς κοινωνικῆς τῶν

καταστάσεως, ἐπ' αὐτῶν τῆς ὁποίας ἐπέ-
σαν οἱ σιδηρένιοι τροχοὶ τοῦ ἀρματος
τῆς καταστροφῆς, καὶ τόσας ἄλλας εὐγε-
νεῖς υπάρξεις, ἀξίας πολὺ καλλιτέρας τύ-
χης καὶ πολὺ ἀνωτέρου ἑνδιαφέροντος.
Δὲν ἤξεύρω πῶς, ἀλλὰ μία ἐξ αὐτῶν μοῦ
ἐφάνη ἐκεῖ ὡς μία νέα Ἀνδρομάχη αἰχ-
μάλωτος εἰς γῆν ἐξορίας, ἄλλη δὲ μία
ὠραιότατη κόρη ὡς ἄλλη Ἰφιγένεια εἰς
μίαν νέαν Ταυρίδα.

Θριαμβεῶν Μεγαλοιδεάτης

Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

[παράφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Τάσπρα μαλλιά εἶνε τὸ στέμμα
Ποῦ κάθε γέρον μετῶπο στολίζει
Εἶνε τὸ στέμν τὸ στεφανί

Π' ἀκτίνες ὀλοτρόγυρα σκορπίζει.

"Ὡ πόσο μου θυμίζουν τὰ παλιὰ
Τάσπρα μαλλιά τοῦ γέρον μου πατέρα!
"Ὡ τί ὠραῖο ποῦνε γιὰ τὸ νεῖο
Νάχη κοντὰ του μιά γρημὰ μητέρα!

Τί θαυρὸς τὰ ἀσπρα τὰ μαλλιά!

Τί εὐτυχὴς ἂν ἀπὸ τώρα εἶχα,

Ἀφ' οὗ ὅλα τῆς νεότητος δὲν ἀξίζονε

"Ὅσο ἀξίζει μιά ἀσπρη τρίχα.

ὑπερασπιστὴς τοῦ ἔθνους

ΜΕΣ' ὙΣΤΕΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Τί ὠραίες κατάλευκες μαργαρίτες!
Λὲς κ' εἶχε πέσῃ χιόνι, λὲς κ' εἶτανε ἓ-
να λευκὸ πουπουλένιο στρώμα... Μὲ τί
χάρη κλείνανε τὰ κεφαλάκια τους, ὅταν
ὁ βοριάς περνοῦσε ἀπὸ πάνω τους, καὶ
ποῦ καὶ ποῦ τοὺς μάδαγε καὶ κανένα
φυλλαράκι. Κ' ἐφαντάσθηκα τὰ χέρια
μου γεμάτα ἀπὸ αὐτὲς, λευκὲς, κατάλευ-
κες μαργαρίτες...

Βοιόκοιμουνά πάντα ἀπὸ ἓνα δένδρο,
ποῦ ὁ βοριάς τῶκανε νὰ τριζῇ. Ἐσκυφα,
ἔσκυφα μὲ πόθο... Κράπ! μιά μάζα
μαργαρίτες ξεκόλλησα. Μὰ στὸ μέρος
ποῦμινε γυμνὸ εἶδα ἓνα πτωματάκι,
πτωματάκι πουλιού. Πτωχὸ πουλάκι!
Σήκωσα τὸ κεφάλι μου, καὶ εἶδα ἓνα
κλωνὶ τοῦ δένδρου σπασμένο καὶ μιά
φωλιτσα ἔρημη!...

Ἐσκαψά ἓνα λακάκι μὲ τὸ χῶμα, κ' ἔ-
χωσα τὸ πουλάκι, καὶ τοῖβαλα γιὰ στρώ-
μα τὲς μαργαρίτες ποῦχα κόψει.

Μασκώτ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ

ΜΑΡΚΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ

Τοὺς νέους, ἔλεγε, ἤθελε νὰ βλέπῃ νὰ
ἐρυθρῶσιν μᾶλλον ἢ νὰ χρωδῶσιν.

Οἱ δὲ φρόνιμοι, ἔλεγε, ὅτι δύνανται
νὰ διδασθῶσι τὴν μάλλον παρὰ τὸν ἀφρό-
νων ἢ οὗτοι παρ' ἐκείνων. Διότι οἱ μὲν
φρόνιμοι ἀποφεύγουν οὕτω τὰ λάθη
καὶ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀφρόνων, ἐνῶ οἱ

ἄφρονες οὐδέποτε δύνανται νὰ μνησθῶσι
τὰ κατορθώματα τῶν φρονίμων.

Τριῶν δὲ ποτε πρέσβειων ἀποσταλέντων
παρὰ τῶν Ρωμαίων εἰς Βιθυνίαν, ὧν ὁ
μὲν ἦτο ποδαγρικός, ὁ δὲ πάσχων τὴν
κεφαλὴν, ὁ δὲ τρίτος μωρός, καταγελῶν
ὁ Κάτων, εἶπεν ὅτι ἡ ἀποσταλείσα πρε-
σβεία δὲν εἶχε μῆτε πόδας, μῆτε κεφα-
λήν, μῆτε καρδίαν.

Ὁνειδιζόμενος δὲ παρ' ἀνθρώπου κα-
κοῦ καὶ ἀκολάστου ἀπήντησεν: "Ἄνισος
εἶνε ἡ πρὸς σὲ μάχη, διότι σὺ μὲν καὶ
λέγεις καὶ ἀκούεις εὐχάριστος τὰ αἰσ-
χρά, εἰς εἰμὲ δὲ καὶ τὸ λέγειν εἶνε ἀηδὲς
καὶ τὸ ἀκούειν ἀσύνηδες.

(Κατὰ τὸν Πλούταρχον) Χιαβάδας

ΔΙΑΦΟΡΟΣ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

"Ὅτε ὁ Διογένης, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν
ἀπεστρέφετο τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ἔπλυνε
μίαν φορὰν τὰ λάχανά του, εἶπεν εἰς τὸν
Ἀρίστιππον, ὁ ὁποῖος ἄλλως ἐσκέπτετο:
"Ἐάν εἴξευρες νὰ τρώγῃς λάχανα, δὲν θὰ
ἐκολάκευες τοὺς μεγάλους".

"Καὶ σὺ", ἀπήντησεν ὁ Ἀρίστιππος
"ἐάν εἴξευρες νὰ κολακεύῃς τοὺς μεγά-
λους δὲν θὰ ἔτρωγες λάχανα".

Ἀρίων

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς ἐκθρονίσεως
τοῦ νεαροῦ Βασιλέως τῆς Πορτογαλίας
Μανουήλ Β' καὶ τῶν φόβων τῶν κατοί-
κων ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁ Μπαμπης Ἄννινος
ἠκούσθη ψιθυρίζων μελαγχολικῶς:

— Φαίνεται, ὅτι οἱ νέοι ἄνδρες,
δὲν εὐδοκιοῦν οὔτε κἀν ὡς βασιλεῖς!

Μάρκος Αὐρῆλιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνῶ ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔαμνε τὴν πρῶ-
την του, τὸν ἐπείραζεν ὁ μικρότερος ἀδελ-
φός του Μίμης.

Καὶ διακόπτων τὴν προσευχὴν του:

— Συγγνώμη, θεέ μου, μιά στιγμὴ νὰ
δεῖρω τὸ Μίμη καὶ θὰ γυρίσω.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐρνάνη

Ἐρωτοῦν τὸν Κουφιοκεφαλῆν:

— "Ακούσεις γοῆς τὸν ὀκταετῆ πιανίσταν;

— Ναι, ἀπαντᾷ, ἀλλὰ ὄχι γοῆς. Τὸν ἀκούσα

πρὸ δεκαετίας; ποῦ ξαναπέρασε ἀπὸ τὰς Ἀθή-
νας.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐρνάνη

"Ἦ Κική, ἡ μητέρα της καὶ μερικὰ φίλοι
της δοκιμάζουν μίαν κωμῶδαν. Ἀφ' ἧς ἔρ-
χεται εἰς τὸ σπίτι ὁ ἰατρός, ἡ δὲ Κική, ἡ ὁ-
ποία δὲν ἐννοεῖ νὰ δεχθῶν καμμίαν ἐπίσκεψιν
διὰ νὰ μὴ χυλᾶσθαι ἀπὸ δοκιμασίαν, παραγγέλλει
στὴν ὑπηρετρίαν της:

— Πέ τοῦ πῶς ἡ μαμὰ εἶνε ἄρρωστη!

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐρνάνη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

10^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΙΤΟΣ

[18α Διάπασιν τοῦ 1909, σελ. 386]

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον ἔλαβον μέρος
140, ἐκ τῶν ὁποίων 10 Σύλλογοι. Διὰ τοῦ
Ξεσπαθώματος ὅλων αὐτῶν διετέθησαν ἐν ὅλῳ
φύλλα 20,163, εἰς συνδρομὰς μὲν φύλλα
9,233 ἰσοδυναμοῦντα πρὸς συνδρομὰς 178,
εἰς ἀγοραστὰς δὲ φύλλα 10,930 πωληθέντα
πρὸς 10 λεπτά μόνον καὶ ἐπομένως ἰσοδυνα-
μοῦντα πρὸς 137 συνδρομὰς. Διὰ τοῦ ἐφετει-
νοῦ λοιπὸν Ξεσπαθώματος προστετέθησαν τρῶ-
πον τινὰ 315 συνδρομηταί, καὶ οὕτω διετηρήθη
τὸ ἰσοῦγιον, διότι ἄλλοι τόσοι σχεδόν, ὅπως
κατ' ἑαυτοὺς, παρήτησαν.

Εὐχαριστῶ θερμάτατα ὅλους τοὺς διαγωνι-
σθέντας, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων βλέπετε κα-
τωτέρω, ἐλπίζω δὲ ὅτι ὁ 1^{ος} Διαγωνισμὸς
Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος ὅλ' ἀποκρηλίσθη εἰς
τὸ προσεχές, θαφίσῃ καὶ... περίσσευμα.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἐργονος Ἀντοκράτορος, φύλλα 2418

(Κορυφαῖος τῶν Μοναδῶν).

Σύλλογος "Ἀμύλλα", Κωνσταντινουπό-
λεως, φύλλα 2023 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμά-
δων).

Γλυκοχάραμα, φύλλα 1743. — Σύλλογος
"Ἀλύγη" Δημητσάνης, φύλλα 790.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Μαθαδονομάχος, φύλλα 470. — Σύλλο-
γος "Βεργίς", Ἄνδρου, 441. — Πονεμένη Ψυ-
χή, 364. — Κυριατίζουσα Κνωσόλεως, 363.

— Ἀθανάσιος Διάκος, 361. — Σύλλογος "Ὁ-
ραία Χίος", Ἀλεξανδρείας, 312. — Σύλλογος:

"Ἐλλάς", Ἀθηνῶν, 299. — Γεώργιος Α.

Σταυρόπουλος, 298. — Ἡ Λατρεντὴ μας

Σταυροφόρα, 284. — Ἀεροναυτοπούλα, 272.

— Ἠλιὸν Μαργαρινή, 242. — Ἐξόριστος

Βασιλῆς, 240. — Ναυτοίπαις τοῦ Αἰγαίου,

234. — Καρδία Ἑλληνίδος, 216. — Ὁραία

Ἀμαζών καὶ Γαληνία Ὀθλασσα, 211. — Νι-
κόλ. Γρ. Ζουμπετίσ, 208. — Μαρία Παπα-

στεϊτίδου, 208. — Γεωργ. Ι. Χαϊδόπουλος,

176. — Κῆμα τοῦ Πόντου, 164. — Πανελ-

λήνιος Ἰωνικός Σύλλογος Σμύρνης, 156. —

Τσιγγαρέλα, 156. — Νιφάς, 156. — Πλάτων

Ι. Ἐμμανουηλίδης, 156. — Ἀάρις τῆς Ἐλ-

λάδος, 156. — Παρ. Γ. Ζερβός, 156. — Εὐ-

γενούλα Λεμπεριάδου, 156.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Πανελλήνιος Ἰδέα, φύλλα 153. — Δαφνο-

στεφῆς Σημιά, 153. — Σύλλογος "Πῶς",

Πειραιῶς, 141. — Ἀτλαντικός, 130. — Μάρ-

κος Αὐρήλιος, 125. — Γαλανόλεκη, 111. —

Γυῖος τοῦ Ἰσκιου, 110. — Καπέλλο Σαντε-

κλέρ, 109. — Ρεζεντὰ, 104. — Δημήτριος Ν.

Ἀδραμίδης, 104. — Α. Γ. Βάγκας, 104. —

Μητρική Στοιγῇ, 104. — Ἠχώ τῆς Καρ-

δίας, 104. — Β. Ι. Καρακαλάς, 104. — Εὐ-

τυχία Κ. Μποῦ, 104. — Ροδοπαία Ἑλλη-

νοπούλα, 104. — Δ. Ι. Μαγκριώτης, 104. —

Ἀγνωστος, 104. — Ἐλένη καὶ Δημ. Ι. Παν-

πλεμάτ, 104. — Μαυροβαλασσίτης, 104. —

Ναῦαρχος τῶν Ἀσιατῶν, 104. — Φαναριώτης,

104. — Πόθος τοῦ Ἑλληνημοῦ, 97. — Ὁ-

νειρον τῆς Κύπρου, 85. — Ναπολέων Βονα-

πάρτης, 83. — Νεφεληγερέτης Ζεύς, 82. —

Ἀργεφόντης Ἐρμῆς, 78. — Πανελλήνιος

Φιλελεύθερος Συνδυασμός, Ἀθηνῶν, 78. —

Σεμνὸν Ἴον, 75. — Χρυσούλα Βεντῆρη, 68.

— Ἀδωνάτος, 65. — Μαργαρίνα Λουλουδά-

κι, 62. — Κερκυραϊκὴ Ἀῖρα, 58. — Λατρεν-

τῇ Γαλανόλεκη, 58. — Σεντιμέντο Πουλί,

52. — Φαυδὸς Ἀδάμας, 52. — Σύλλογος

"Ἀθηνᾶ" Καλαμών, 52. — Ἀθην. Ἀντύπας,

52. — Ἀστρον Ἐσπερινόν, 52. — Ἰδεολά-

της, 52. — Βασιλεὺς τῆς Κολάσεως, 52. —

Κλειὸ Κ. Γαρουφαλῆ, 52. — Ι. Κ. Γκελιά-

δης, 52. — Ἀγλαία Ι. Γεωργιάδου, 52. —

Δάφνης Κλωνάρι, 52. — Φοῖβη, 52. — Πε-

ταχτὴ Νεραϊδούλα, 52. — Λεων. Κ. Δερτού-

ζος, 52. — Ι. Μ. Ἐνεπεκίδης, 52. — Παπα-

ροῦνα, 52. — Ρέμβη, 52. — Α. Γ. Κατσού-

λης, 52. — Ἀλεξάνδρα Α. Κουρῆ, 52. — Χα-

ρικήλας Σ. Κωστή, 52. — Ἰωάννα Δ' Ἀρκ,

52. — Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων, 52. — Ζή-

νων ὁ Κιτιεύς, 52. — Ἀπόλλων, 52. — Ὀλ-

γα Καζιάνη, 52. — Μπαρουτοκαπινομένη Γα-

λανόλεκη, 52. — Μικρὴ Βοσκοπούλα, 52. —

Ἀργυροχρῶν Κῆμα, 52. — Ὑμνος τῆς Κρή-

της, 52. — Νυμφαία τοῦ Παμίδου, 52. —

Καίχημα τῆς Ἠπείρου, 52. — Κρητικὴ Ἀ-

κρογιαλιά, 52. — Ἐθνεὺς Ὀνειρον, 52. —

Φανὴ Μαυρομάτη, 52. — Νεάνις τοῦ Ἰο-

νίου, 52. — Ζαχαρίας Χ. Νεφρτός, 52. —

Ἰωάννα Α. Νικολαΐδου, 52. — Ἰωαν. Α.

Οἰονόμου, 52. — Πρωτοχάρα

ρίστον Ἀντίδω·—«Τὰ πούλακτα» τοῦ Αἰγείρου·—«Ἐωθινός» τῆς Κυματίζουσας Κυανολεύκου·—Διάφορα τοῦ Ρήγα Φεραίου·—Προβλήματα, παίγνια, παιδικὰ πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ κοινονία» καὶ «Φθινόπωρον» (ἄτεργα)·—«Ὁ ἔξ ἀπό'δω» (ἀκατάλητον)·—«Μεγαλεῖον νυκτός» καὶ «Ἀπλοκότης χωρικοῦ» (κοινὰ καὶ γνωστά)·—«Σκέψεις» (πολὺ ἐκτενές καὶ εἰς τὸ τέλος ἀκατάλητον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναισθητοῦ, ἂν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναισθητοῦ ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. «Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνέκουν εἰς ἀγορία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτησι»].

Νέα ψευδώνυμα: Ὁμιερὸν, α. (Γ.Κ.) Ἀνθὸς Ἀνθέων, κ. (Δ.Χ.) Ἀστὴρ τῶν Μάγων, κ. (Α.Π.) Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, α. (Ν.Κ.) Λαμψύριον Πνεῦμα, α. (Γ.Ν.) Γυφτοπούλα, κ. (Β.Θ.) Εὐθύμιος Κόρη, κ. (Σ.Κ.) Ἰσοτεφὲς Ἀστὴρ, κ. Κύμα τοῦ Φαλήρου, α. (Θ.Λ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος, α. Βασιλεὺς τῶν Πτηνῶν, α. Εὐαίσθητον Ἀνθὸς, κ. Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμίᾳ πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἐκάστου φύλλον ὑπὸ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ λιγότερα. Προτείνονται μόνον οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐχόντας ψευδώνυμον ἐπὶ τοῦ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐχόντας μὴ ὀνόματα, ἢ μὴ ψευδώνυμον κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται. Ὁ ἐντός παρεμφερὲς ἀνέκουν σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπιδωσάν εἰσιτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Ριγολέττος (0) μετὰ Κόρμεν, Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ρεζεντῆ—τὸ Ἀνδρειωμένο Σοῦλι (0) μετὰ Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν, Λωδωναῖον, Ροδοδάκτυλον Ἡδὴ, Παλλάδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀλέξανδρον Μαυροκορδαῖον (φύλλον ἔστειλα· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι!) Λωδωναῖον (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μου γράφεις καὶ περιμένω πράγματα καὶ θαύματα!) Γυμνάσιον Ἰωαννίνων (ἡ πρότασίς σου δεκτὴ!) Ἀνδρειωμένο Σοῦλι (ἡ ἀποτυχία, καὶ μάλιστα ἡ πρώτη, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσῃ· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ξαναστειλῇς!) Ὁνειρον τῆς Κίθρου (χαίρω πῶς ἐγενεας καλὰ· γράφε μου τοῦρα συγχρότερα.) Βασιλίσσαν τῆς Κύπρου (ἔστειλα) Ρήγαν Φεραῖον (καὶ σὺ ἐναντίον τῶν μαθηματικῶν; κῆμα! Μητρικὴν Στοργὴν (κ' ἐγὼ ἐλπίζω αὐτὰ τὰ παθήματα νὰ σοὺ γίνουν μαθήματα καὶ νὰ μου στέλλῃς πάλιν τὰς λύσεις σου τακτικὰ· ἀλλὰ καὶ νὰ μου γράφῃς!) Θριαμβεύοντα Μεγαλοιδεῖτην (εὐγε, μου ἄρεσε πολὺ) Ἐθνομόρτην (ἰσχυρὰ ἡ ἐπιστολή σου· ἄς ἐλπίζωμεν...) Ἀπελιν Ἑλλίδα (ἐγενεας ἐξαιρεσις διὰ τὸ ὄραϊον τοῦ πράγματος· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς κάποτε ἀνταλλάσσει) Μασκώτ, Μωρέαν, Αἰγείρον κ.λ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὁμονοίας

Ὁδὸς Λώρου 8α

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόριμα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μετὰ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χαρτοῦ, ἐκ 200 σελίδων.

Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζ., δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατῶν: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Δεκεμβρίου.

516. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος,
Ἄρθρον τοῦ δευτέρου μου,
Τὸ τρίτον δηλητήριον,
Ἄγιος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ράβδου τοῦ Μωϋσέως

517. Ἀναγραμματισμός

Τοῦ σώματός σου μέρος
Θά λάβῃ ὄψιν ἄλλη,
Καὶ κανεὶς κακούργου
Δὲν θά κοπῇ κεφάλι,
Κι' ἄλλους φύλακται μένους
Θὰ ἰδῇς λευθερωμένους.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἑθνικῆς Φυλῆς

518. Τονόγραφος

Εἶμαι τέρας φοβερό,
Μετὰ τὸν τόνο μου ἂν μάψῃς·
Πόλις δὲ Ἑλληνική,
Ἄν με παροξυνήσῃς.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ποιμενικῆς Φλογέας

519. Αἰνίγμα

Μετὰ τὸ φῶς καὶ μετὰ τὸν ἥλιον
Ποῦνε οἱ φίλοι σύντροφοί μου,
Παντοῦ φαίνονται κ' ἐγὼ·
Μὰ με συννεφιά, με σκότος,
Ποῦνε ἀποπνοὴ ἐχθροί μου,
Φεύγω ἀμέσως νὰ χαθῶ.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ὑπερωπιατοῦ τοῦ Ἐθνικῆς

520. Ἐξάγωνος

***** = Ὑγρὸν τοῦ σώματος
***** = Πόλις τῆς Σικελίας
***** = Πόλις ἐπὶ τὸν Τούρκων
***** = Ἀρχαία Βασιλοῦσαι
***** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
***** = Ἑλλεῖψις νότι·
***** = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης

Καθέτω καὶ ὀριζοντίως ἀναγινώσκονται ταῦτα.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου Ἀλάου

521. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 5 8 = Ἐφονεύθη ἐν Τροίᾳ.
2 7 8 5 8 = Μέρος δευτέρου.
3 2 4 8 5 8 = Μέρος τοῦ ποδός.
4 2 6 5 8 = Χρήσιμος Χαρτοποιίας.
5 7 6 2 8 = Εἶδος πλοῦτος.
6 4 5 3 5 8 = Δόνησις τοῦ ἀέρος.
7 5 8 3 5 8 = Ἐργαλεῖον
8 1 2 = Πόλις τῆς Εὐρώπης

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

522—525. Ἱστορικαὶ Ἐρωτήσεις

Πότε ἐγεννήθησαν καὶ πότε ἀπέθαναν: α' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, β' ὁ Μέγας Πέτρος, γ' ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ δ' ὁ Μέγας Ναπολέον;

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πατριῶτος τοῦ Ὁμήρου

526. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικιλίης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀγρίον ζῷον, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς ἱστορικὴν πόλιν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 2, Ἐκ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, 3, Πόλις τῆς Ὀλλανδίας, 4, Ἀυτοκράτωρ Ρωμαῖος, 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, 6, Ἀρχαῖος χαρὶς συγγραφεὺς, 7, Βρετανικὴ Νῆσος, 8, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Μιλλωντος Βοναπάρτου

527. Ἑλληνοσύμφωνον

ιι - ιι - αα - ααα

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἑθνικῆς Ζωῆς

528. Γρίφος

Παί, Ρ' ας, Λ' t M—Δ Λυών.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Γλυκείας Ἑλλήδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 41

419. Μελιγαλά (μέλι, γάλα.) — 420. Γεδών (γε, δέ, ὦν.) — 421. Ἑλλην - Ἑλλη. 422. Ν Α Π Ω Ρ Ι Ρ Σ Τ Ε Ι Δ ὸ ν ς α Η ὸ ο η ο Σ ς η ς
423. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ εἰπαίνει διὰ πλοῦτον. (Ἢ ἀνάγινωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράς.) — 424—426. 1, Ἀλόγο (γιαΔΩ ΓΩ...) 2, Ὀνος (ἈργυρΩ ΝΟΣ τιμα...) 3, (Αἰς) Ἑβραῖα...—427—431. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Ν: νοῦς, ναός, κρήνος, οἶκος, Σόλων. — 432—433. 1, Ἀσαφὲς τὸ μέλλον. 2, Μελέτη τὸ πᾶν. — 434. Ἐν τῷ Ἀδῇ οὐκ ἔστι μετάνοια (Ἐν τῷ α δι' οὐκ—ἐς τί μετὰ Νι—α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΜΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀναβλήθεισος ἐπ' ἄριστον τῆς μεταθέσεώς μου, ὅτι μείνω καὶ πάλιν ἐν Ἀθῆναις. — Ριγολέττος (Ἰάκωβος Καφεζέτης). (I', 220)

Τοποθετήσεις εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Λαρίσης, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τοὺς ἐκεῖ φίλους τῆς «Διαπλάσεως». — Ἑλληνοπαῖς (I', 1ατρίδης). (I', 221)

Ἀποστολαὶ χρημάτων πρὸς τὴν Διαπλάσιν Ἀυτοκρατορίας καὶ Ἑνωτικῆς Συνδασμῶν ν' ἀποστέλλωνται: Θεμιστοκλῆς Λυκαρδόπουλον (Λευκοπαυμένῃ Ἑλλάς, ἀρχηγὸς ἐνωτικῶν) Βόλον P. R.

Μικρομύγα, τὰ θερμὰ μὰς συλλυπητήρια γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος προσφίλους σου.. σκληρὸς!!! — Ἰδιότροπος Σανθούλα, Μασκώτ, Λεοντόκαρδος Ἑλλῆν. (I', 223)

Ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσάκειον, ἔχουσα παιδαγωγικὴν μόρφωσιν καὶ ἀσκήσιν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(25 λεπτὰ τὸ ψευδώνυμον)

Μητρικὴ Στοργή, Πανελλήνιος Πόθος.